Temes del Pou | | Actualitzat el 07/11/2022 a les 10:52

?La sardana, al dia

Els temps canvien. I la societat, en el dia a dia accelerat en què vivim, també. Parlars, menjars, aficions, músiques, balls i tradicions es barregen i s'emplenen de matisos. Així, el gresol sobre el qual ara també es recolza la cultura popular i tradicional inexorablement ha d'evolucionar i abordar perspectives noves. Precisament, per continuar sent una cultura "pròpia" i seguir estant viva, a peu de carrer.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret

Si s'advoca per hiperprotegir-ne l'essència i la puresa, el més probable és que quedi tan lluny d'allò que és *popular* que acabi sent inabastable i deambuli cap a l'extinció. La radicalitat, com en tants altres aspectes de la vida, s'acaba pagant cara. Ha passat aquell temps en què qualsevol inauguració d'establiment o acte ciutadà que es preués *necessitava* una sardana com a colofó. De la mateixa manera, i per motius també relacionats amb la manera d'entendre el món, ja no es precipita un ruc viu daltabaix d'un campanar en altres contrades. No cal. La salvatjada és inapropiada i gratuïta. Es crea una bèstia de cartró i la celebració es conserva amb tanta plenitud com es pugui. Aquesta acostuma a ser la tasca d'aquells que mantenen encesa la flama de la cultura popular: mantenir la tradició, els *momentum* i la simbologia, però amb prou permeabilitat perquè s'adapti a la modernitat sense que sigui excloent per a ningú.

Innegablement, defugir radicalitats i encarcaraments sovint implica haver de baixar del burro (aquell que es despenjava del campanar!) i canalitzar totes les iniciatives existents per bastir projectes i esdeveniments que posin al dia les tradicions. Potser el nombre d'entitats sardanistes, dansaires i aplecs ha disminuït, però enfortir-los passa per bastir esdeveniments de primer nivell amb la participació de tothom, que traspassin l'interès dels abnegats afeccionats Hi ha exemples reeixits en el cas de la tradició catalana com el món casteller. L'espectacularització, el trasllat de la rivalitat a les xarxes i l'impuls mediàtic que han adquirit són un referent a tenir en compte en alguns aspectes. També la instrumentació i la versatilitat dels compositors contemporanis i les cobles que engranen la dansa ja fa temps que experimenta i evoluciona més enllà del ball en tots els vessants. Aquest és un altre bon punt de partida. La suma d'esforços per tornar a fer Manresa

ciutat pubilla no ha de servir per preservar essències seculars ni convertir la sardana en una relíquia que transita somorta cap a l'oblit. Tot el contrari. N'ha d'enaltir el fervor, renovar-ne la vigència connectant passat i futur. Ras i curt, ha de procurar posar la sardana al dia.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista *El Pou de la gallina* del mes de novembre de 2022. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge *Manresa viu la sardana amb entusiasme*, de Ramon Fontdevila i Subirana.

EL POU DE LA GALLINA
Núm. 391
elpou.cat | 4€ | novembre 2022
REVISTA MANRESANA D'INFORMACIÓ I OPINIÓ
+
L'entrevista a Eva Bozzo, fotògrafa professional
MANRESA, CAPITAL DE LA SARDANA 2024

[/despiece]